

Premi BBVA Sant Joan

Alba Gómez Gabriel
Jo soc l'última Plaça

edicions
62

Alba Gómez Gabriel

Jo soc l'última Plaça

Edicions 62

Barcelona

Aquesta obra ha guanyat el Premi BBVA Sant Joan 2024
de literatura catalana, convocat per la Fundació
Antigues Caixes Catalanes.

El jurat del Premi ha estat compost per:
Carme Riera, Najat El Hachmi, Valèria Gaillard, Francesc Serés
i Marta Marín-Dòmine, i com a secretari, sense vot,
Joan Carles Sunyer.

Aquesta obra ha rebut una
Beca Barcelona Crea 2021
de l'Ajuntament de Barcelona

*La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i
de les nostres llibreries.*

*En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agrai'm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè
puguin continuar desenvolupant la seva funció.*

*Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per
telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.*

© Alba Gómez Gabriel, 2024

Primera edició: setembre del 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664.
08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Grup62

DIPÒSIT LEGAL: B.15.023-2024

ISBN: 978-84-297-8201-1

LA PLAÇA DEL SOL

Jo soc la Bel i qui ets, tu, que trepitges la meva Plaça per primera vegada?

Fa exactament tres hores que t'espio des de l'Hotel i ja em fa mal la panxa. Em veus, o ets miop? M'agrada observar-te, saps?, així descanso una mica de mi mateixa. Sé que has arribat per la cantonada nord-est: passes curtes, una mica ranques, arrossegant una bicicleta vella, diria que grisa, amb les mans. De cop, ha sonat en Bowie a la teva ràdio i he pensat que els vuitanta van ser el millor del món i que la gorra que portes no et queda pas malament, eh? Ha estat llavors quan t'he vist el somriure: gris, com el dels cíncics o els borrarxos. Els meus ulls no han deixat de seguir-te mentre recolzaves la bicicleta al banc, et despenjaves la motxilla de l'esquena i, amb les botes mig descordades, allargaves braços i cames com una gatota en zel.

Quin cos més ample.

Has clavat els ulls a les bastides del meu Hotel i m'he fos darrere la columna —no volia que em veiessis les cames de fideu. He deixat els prismàtics a terra i m'he fumat un cigarret-dels-bons mentre un sol alt m'encegava i tu et desfeies en una becaina; quina pau.

Les preguntes se m'acumulen, Nou. Qui ets, d'on

vens, per què tens tanta son, t'agrada en Bowie? Faig una calada llarga i el Drac em llepa les mans. Jo l'havia ballat tantes vegades, al Cafè del Sol. Pentino el Drac amb les ungles i ell mou el caparró amunt i avall caragolant-se de plaer, pobrabèstia. Quan li veig el morro inflat penso que m'agradaria ser una mica com ell, sense raça ni família coneguda, lliure, lliure com una mala cosa, amb ganes de cruspir-me el món. Ja li he dit que avui només tinc ulls per a tu, que no arriben cada dia inquilins nous a la Plaça. I encara menys d'aquestes dimensions. Però tu estàs ajagut al banc, no et bellugues, com si se t'hagués adormit la vida. Tens el cos tan mort com les fulles de plataner que cauen sobre el teu cap.

Deixaré passar uns minuts fins que et despertis. Aquí el temps és gelatina, saps? Pots amassar-lo al teu gust, com ho feien els amos de la fàbrica de fils on la iaia s'havia escarrassat a treballar, inventaven torns infames que els molt cabrons no haurien de seguir mai. Pobra iaia i pobres, tots els esclaus del món. Però tot això era abans, i a tu, Nou, no t'importa.

Ara mateix, pels prismàtics, et veig els pèls de la barba. Matolls secs d'una jardinera. Quants dies fa que no t'afaites? Sento com s'esmunyen les guitarres elèctriques de la teva ràdio mentre t'acostes a la Finca groga. Camines sense motxilla ni bicicleta i mires la façana de l'edifici com si fos un fill acabat de parir. Ets un fantasma. Quan te'n tornes al banc em pregunto si ja ho has calculat, que queden només dues hores abans que el vent empenyi la lluna sobre la Plaça i tothom foti el camp. Abans que s'encenguin els sis fanals de pols blanca i el camió de les escombraries ruixi tota la merda enfora. Tota: llaunes, burilles, plàstics, trossos de menjar i petits objectes deixats de la mà de Déu.

Quan arribi aquest moment, espero que hagi trobat un bon lloc per dormir.

Si em necessites, xiula. T'esperaré a l'Hotel: en aquesta ciutat, les cabanes a mig construir són més segures que els edificis cars.

*

Són les dues de la matinada tocases, però no et veig enlloc. El motor del camió de les escombraries m'ha col·lapsat les orelles i se m'ha fos la son. Les pupil·les em punxen. El Drac ronca; el món, en general, també ronca, però això se li'n fot bastant, al meu petaner. Nou, m'encenc un cigarret-dels-bons per oblidar-te. La gola em crema i allargo aquest segon de plaer màxim en què el fum em forada tots els porus del cervell i em preparo perquè els pensaments canviïn de color.

Em poso l'abric i baixo tres pisos, seixanta-vuit graons, ni més ni menys, fins a la Plaça que, a aquestes hores, només fa soroll de coixins i de somnis complicats. M'acosto a la Finca groga; abans he vist com t'hi entaforaves i juraria que segueixes allà. Tot i la foscor, reconec els grafitos de la porta de l'entrada, just al costat del Cafè del Sol. Ja fa anys que els vigilo, fins ara cap veí s'ha atrevit a esborrar-los: noms i dates i missatges de guerra i d'amor, que algun dia van ser importants. Tornaré, vaig escriure un dia amb tinta vermella.

Alço els ulls per comprovar si l'àtic té llum i hi detecto una claror fina, humida.

Em fa mal al pit.

No deixo entrar el Drac a la finca, no fos cas que bordés, i creuo els dits desitjant que cap veí em descobreixi.

El cor m'escala per la tràquea. Una barreja de son i mareig dolç m'entela els ulls, però el que veig és ben bé el que recordava: les escales velles, les rajoles infectes, les parets esquitxades d'humitat, les boles de pols regargolant-se pel terra, alguna aranya penjada al buit. Que poc consistent, la frontera entre la vida de dins i la de fora, no trobes? Et busco en la penombra, però no veig cap rastre teu. Tampoc al traster, aquest racó de mala mort congelat pel temps, amb la torre de cadires metàl·liques del Cafè, la Vileda consumida i algunes deixalles amuntegades en bosses de brossa al fons de tot.

La vida és com aquestes bosses: si les perforéssim veuríem què ens preocupa i com ens divertim. Però també hi veuríem les nostres vides vulgars, fastigosament ridícules, els embolcalls buits de les pastilles que ens hem fotut per dormir o els tubs de crema amb què ens empastifem per assemblejar-nos més als altres o a algú que no existeix.

Quina mena de bossa ets tu, Nou?

El Drac i jo som de les que es llencen migdesfetes en un solar perdut; ningú no ens ha lligat abans d'esclafar-nos-hi. Aquí, a la Plaça, gairebé cap veí no ens veu ni ens sent i, encara que el Drac bordi d'aquesta manera tan seva, s'ha tornat transparent com jo. Quines coses, eh? De petita somiava que me'n feia, d'invisible, i m'agradava tant! Em desfeia en partícules de pols que ballaven quan el sol les il·luminava i des de l'aire ho podia veure tot. Era una deessa de la pols i els meus ulls polsosos no es perdien cap detall: des de la cosa més merdosa fins a la més al·lucinant del món. De petita també m'agradava passar hores mirant la cabellera rinxolada de la mama, que em semblava preciosa, ensumant la cartera de cuir del papa, o recollint filtres dels parterres de la Plaça.

Però això és la vida d'abans i a tu no t'interessa.

Digues, on t'amagues, Nou? Pujo les escales procurant fer passes suaus com les del Drac quan fuig de qual-sevol animalot, i m'aturo a cada replà per escoltar com dormen els veïns. El silenci té un color diferent a cada pis. El de l'àtic, per exemple, és de blanc trencat, com els ossos que un dia el Drac es tornarà a cruspir. Per la finestra de la claraboia confirmo que l'Abril, la inquilina de l'àtic, ha deixat el llum encès; deu tenir visita, com tantes nits. A la noia, quan es fa fosc, la sang li bull. M'hi quedo una estona, davant la seva porta, amb les orelles obertes, però l'únic que caço és una rialla que no sé si surt del seu pis o del meu cap. Llavors recordo que he vingut a trobar-te, em caragolo un altre cigarret i pujo les últimes escales.

Tres graons i mig: la porta de més amunt.

L'obro i un cel altiu m'envesteix. Fa anys, algunes nits m'enfilava fins aquest terrat a buscar estrelles perquè aquí a dalt la llum dels fanals no m'empipava tant com a la Plaça. La mama tenia la teoria que el cel és un mirall del que ens passa aquí sota. Les estrelles ens parlen, nena, deia. Era molt mística, ella, bruixota, era, però de nit sempre es quedava clapada per culpa del vi barato, esperant que el papa tornés dels bars, i, esclar, ell no tornava i ella no tenia esma de mirar l'univers. Jo, en canvi, pujava fins aquest terrat a fer l'últim cigarret, sola o amb algun amic; era un refugi molt meu, i matava les hores buscant l'estrella polar o Cassiopea, amb un mapa, però les molt cabrones sempre s'amagaven darrere les nubuloses.

En aquesta Plaça no brilla res.

Avui fa núvol i tampoc se'n clissa ni una, d'estrella. Reviso el terrat, que ja no és cap refugi, tot i que encara és una mica meu. D'esquerra a dreta: el fil d'estendre pelat

que sembla animar algun veí, com l'Andreu, a penjar-s'hi; les caixes de trastos esperant ser traslladats a la deixalleria —la majoria són relíquies de la dona morta del Ramon—; també hi ha els bidons de pintura resseca que ningú tornarà a obrir i les dues gandules foradades per la pluja i els sacs de menjar d'ocell i la taula de marbre esquerdada i les falgueres i els pensaments i les torretes de maria mig pansida, que només rego jo, de tant en tant, quan me'n recordo, que la memòria no és el meu fort. I, a la punta de tot, el llimoner. El llimoner que mai no ha volgut parir llimones i que fa una ombra encongida. Fantasmal. Ei! És la teva ombra, Nou; dormies amb l'esquena recolzada al test de terrissa i ara em mires amb els ulls grossos i em tremola l'estómac, de tan buit com està, perquè no tenia cap intenció de despertar-te, no et pensis, només volia descobrir quin era el teu amagatall.

M'acosto. Em palpiten els llavis. Me n'adono que, de prop, el teu cos és una barca a punt de salpar. Ampla i robusta.

Jo: Molesto?

No em fa fàstic la teva pesta, que em recorda la por i la bilis i aquella energia que tenen els cossos abans d'esclatar. Tu no em mires. Jugues, concentrat, amb una manta vella, però em dius que sí mentre mous la barbeta prominent.

La veu et surt del centre de la terra, de sota un pou o del cor d'un volcà. Parla, sisplau, parla, parla'm una estona llarga i així la nit passarà ràpid i ens farem companyia. Però no dius res més; esquerp, només et tapes el cos i mires amunt, cap a les nebuloses.

Jo: Ja me n'anava.

Acotes el cap i tanques els ulls. Decideixo guardar-me

el cigarret a la butxaca per quan arribi a l'Hotel. Ara mateix la son em fa caure a terra i un nus dur com una llamborda m'estreny el pit. M'escapoleixo ràpid del teu cau —dormir és un acte massa íntim— i, quan arribo a la Plaça, ja no se sent el camió de les escombraries, només els brams del Drac, que m'enyora, tot arrupit, allà a la porta de l'Hotel, pobrabèstia.

Digues, Nou, qui ets i què hi fas, al terrat?

*

És un senyal. Com els jeroglífics de les mòmies. I a mi, els senyals, no m'agraden. M'encenen una flama dins del coll que em recorda que no les entendré mai, les coses. Que tot el que tinc al davant són ombres. Ombres fastigoses. Com quan es fa de dia i no puc treure'm la nit de dins els ulls.

Ha estat aquest matí durant la meva primera observació des de la finestra de l'Hotel, que t'he vist. M'han fet un salt els ulls i he hagut de lluitar per no saltar també amb el cos. La teva bicicleta grisa, sola, quieta, en un lloc que no era el seu, esperant-me.

Jo: Ei!

Tu: Eh.

Ets a la font, intentes rentar-te.

Jo: És teva la bicicleta, oi?

Tu: Més o menys.

Em mires sense gaire interès mentre t'esbandeixes la cara amb l'aigua. Jo t'acosto la bicicleta, no sé si l'has deixat tu a la porta del meu Hotel.

Jo: Que te'n recordes, de mi?

Fas que sí, tot i que era fosc quan em vas veure i et

mories de son i el cel estava carregat de núvols com el teu cap, que avui em fa pensar en el d'aquelles estàtues de marbre tan ben parides que es planten a les places de les ciutats importants. Quantes vides s'han malgastat picant pedra.

Tu: No acostumo a oblidar qui em desperta.

Somric. Va, com la fabriques, la veu? És fonda, però se t'encalla en algun punt de la gola i surt fent trompades.

Jo: Però ara estàs despert, oi?

No respons. No sé si estàs enfadat o ets tímid. Només sé que una ratxa de vent em congela la cara. Somrius i t'acostes el cartró de vi a la boca i és llavors que et descobreixo un tatuatge al canell: petits cercles en filera que no puc desxifrar. La cama se't mou sola, Nou, com si pedalegés, i els ulls més o menys clars, a vegades grisos, a vegades verds, se't perden en algun lloc que encara no conec, però que deu ser benparit perquè, si no, no s'hi aturarien tan sovint.

Portes la mateixa roba que ahir: pantalons grisos, samarreta destenyida sota l'abric de cuir i unes botes de muntanya que potser algun dia van escalar un cim important. Tens els peus grossos i les mans blavoses. No sé quant de temps fa que vius sota el cel, però m'hi jugaria un cigarret-dels-bons que aquesta no és la teva primera Plaça.

El Drac et mira assedegat, pobrabèstia, mentre omple una ampolla a la font. Veus el guiri que aprofita el degoteig per pixar mig amagat darrere el contenidor? L'esfereixo —Dirti, amigo, dirti!—, com si fos un refotut colom, perquè deixi d'empudegar la meva Plaça. Diuen que aquesta aigua és potable, però aviat la boca se't farà agra.

Quan tornes al banc et pregunto si seguiràs dormint al terrat.

Tu: Pot ser.

Jo: Pot ser?

Tu: Per què?

Confirmo que ets eixut i que tens un tic nerviós a la cama.

Jo: Per res, per res.

Per si et puc considerar veí, saps? T'acostes el cartró de vi a la boca amb les ungles grogues i grises i penso que el pit em segueix fent mal perquè hi dec tenir un forat de, com a mínim, cinc centímetres. Em mires amb els ulls estabornits i m'agradaria parlar-te dels meus veïns. Els hauries de conèixer: cada dia neixen i es mouen i, sense gairebé mirar-se, acaben desfent-se com gelatina sota els llençols. Ha! Ninots tristos i acollonits. La Fina, amb el dimoni a dins, la malabèstia, el Ramon, l'Andreu i l'Abril. M'agrada tant mirar-los quan creuen la porta de la Finca groga i puguen cap a casa esbufegant. Casa! Amb pany i forrellat. Amb timbre i finestres i vistes panoràmiques a la Plaça, i que ameizing tot, hòstia! Tenen fotos emmarcades a les prestatgeries del menjador i la nevera plena, però els escarabats s'enfilen per les seves canonades amb la mateixa alegria que es passegen per la meva Plaça. Perquè les bèsties no s'aturen davant d'un pany tancat. El seu món és més gran que el nostre.

Jo: Visc a l'Hotel.

Tu: On?

L'assenyalo amb el dit.

Allà, al fons:

en aquella façana a mig construir, però enorme, la veus?

en aquell esquelet de sis pisos preciós i sexi,
en aquells murs sense pintar, encara,
en aquell embut per on cada nit s'escampa la rasca si-
beriana,

Que t'agrada?

El dia que l'inaugurin, hi entraran guiris que follaran
borratxos, però llavors jo ja estaré vivint en un altre lloc.
Hauré tornat a casa. Perquè tots, d'alguna manera, sem-
pre acabem tornant a casa.

Estudies la façana del meu Hotel, però segueixes sense
dir ni piu. Et sorprendries dels secrets que m'expliquen les
arrugues que tens enganxades al sec dels ulls, petits rius de
carn que t'arriben fins a la punta de les celles i se t'enfilen
pel front: alguna cosa et porta de corcoll, em diuen.

Provo una altra manera d'acostar-me a tu, Home-pou.
Obro la bossa i et planto al nas uns bongos que he recollit
del contenidor, una de les troballes més meravelloses,
amb la base de ceràmica, sanefes blaves i grogues, i la tapa
de pell autèntica.

Els toco.

Retronen.

Com les passes d'un animal pelut i gegantí corrent cap
a tu.

Tremolo per dins.

Jo: Els vols?

Em mires vacil·lant i després mires el Drac, que se t'ha
espatarrat als peus, al costat de les rodes de la bicicleta.
Deu somiar a cruspir-se-les a poc a poc. El pit em crema:
estic segura que ell, amb el seu nas de petaner, ja ensuma
més coses teves que jo.

Jo: Te'ls regalo. A l'Hotel, en tinc molts, d'instru-
ments.

M'agradaria ensenyar-te'ls. Descansen en filera com nínxols d'un cementiri de joguina: una maraca, els botons d'un acordió, un sonall i un xilòfon petit. Alguna nit xisc-len per recordar-me que encara són vius.

Jo: Sé que t'agrada la música.

Tu: Com ho saps?

Penso en la teva ràdio vella i en tots els minuts que t'he pescat cantussejant en Bowie. També penso en la teva veu. Les veus que surten de pous tan fondos només poden servir per cantar bé.

Mires els bongos com si fossin una ampolla de whisky-del-bo. És evident que els desitges més que a mi.

Potser sí que els vull, fas, sense moure cap múscul de la cara, i quina fredor més malparida. Te'ls regalo i m'excuso: ja fa estona que el Drac m'espera a la porta del bar.

En realitat, no m'espera; ara mateix endrapa trossos de pa untats amb salsa brava que uns guiris han deixat sobre la taula —¡unas tapitas, quince euros, veri-veri biutiful todo!—, però jo m'hi acosto i el palpo fins que se li infla el nas. Et veig, de lluny, ajagut al banc. Estàs fet d'una fusta més resistent que la d'aquell moble, eh? Quants anys acumules, digues?

Demano una birra al Miki, que me la dona amb ulls censuradors de Ja saps el pacte, tia, dues i prou, que això és la puta ruïna. Intento beure a poc a poc esperant que et despertis.

Però tu segueixes baldat i el Drac i jo pugem a l'Hotel. Deixo els prismàtics sobre el matalàs i em tapo amb la manta, el Drac se m'arrupeix als peus. Tinc una crosta de gel arrebossant-me les cames, és gel de desembre, penso, i també penso en els bongos que t'he regalat. Si els piques amb la mà dreta faran un so greu que sentiré des d'aquí

dalt i, potser, tot tornarà a començar. Parlarem i aquest cop tindràs unes ganes profundes de conèixer-me per fora i per dins. I jo, esclar, aquesta vegada em faré pregar. Perquè fer-se pregar és fer-se respectar, nena, que deia la mama.

Penso en els bongos. De qui havien estat? Ara els tens tu, Nou, i tot segueix viu quan canvia de mans.

*

Tot ha passat tan ràpid! Tant de bo el fum del cigarret m'ajudi a ordenar els records que volen migdesfets sobre el meu cap. Primer, tu passejant per l'Hotel amb un tàper de macarrons. Te n'he ofert, tot i que se m'havia fotut un colom al cap de tanta gana que tenia. No podia desaprofitar l'ocasió que pugessis i que la teva olor quedés enganxada a prop del meu llit.

Olor d'humitat, de rovell, de purgatori.

Després, has fugit i jo t'he seguit observant: seies al banc, sense moure't ni perdre de vista la Finca groga. I llavors, el so punxegut d'una sirena. Una ambulància cremant roda sobre la vorera de la Plaça, com un radar que detecta la mort abans de l'impacte. Tu i jo mirant l'ambulància des dels nostres caus. Tu, des del banc, i jo, des de l'Hotel. Ho sabies, que vindria? Dos infermers alts com santpaus han entrat a la finca i s'han enfilat escales amunt ràpid, ràpid, i les meves mans, enganxades als prismàtics, esclar, han perdut l'equilibri.

De sobte, s'ha fet un buit al primer pis.

A peu de carrer, els infermers han col·locat la senyora Fina sobre una llitera i han tapat el seu cos malalt o potser ferit en una refotuda batalla secreta amb la mort. Tu, de

lluny, tenies la vista clavada en aquella llitera i jo, que si tinc sang no me'n treuen, seguia l'escena des de la meua finestra i veia com entaforaven la dona, vestida de vint-i-un botó i amb una bossa de mà, a la seva última trinxera. Llavors cinc segons de sirena i els brams del Drac, tres segons més i... El silenci final.

I la Plaça, altra vegada: un transportista esllomat de carregar caixes fins al bar, un grupet de guiris fotent-se mojitos baratitos a la terrassa del Cafè del Sol, i potser, algun espectador casual, una ànima desvalguda amb la por de morir-se clavada com un escuradents malparit a la nou del coll. Al cap d'uns minuts, has agafat les teves coses i t'has colat ràpid a la finca, com els gats vells quan tornen a casa.

Així ha anat, més o menys; després, tot són càbales.

Necessito una calada.

*

Com has entrat al pis de la Fina? D'on vens i per què dimonis m'agrades tant? Ara mateix per la mira dels prismàtics et veig ajagut al sofà vermell de la propietària. Si fos una actriu americana d'aquelles tan espaterrants i benparides m'encendria el cigarret, m'acostaria a la Finca groga i, des del balcó del primer pis, com qui no vol la cosa, tu em convidaries a pujar i espiaríem junts la Plaça des de dalt, entre glop i glop de whisky-del-bo.

Però no soc actriu i tinc les cames esquelètiques, d'aranya repulsiva, i aquests últims anys també se m'ha enfonsat la cara. Quan algú es fixa en mi no pot treure els ulls de la taca que m'esguerra gairebé tota la galta dreta. Em va aparèixer un dia de primavera, sense avisar, com ho fan

les males herbes d'un jardí. Tenia uns trenta anys i el primer senyal de caducitat se m'acabava de plantar a la pell. La taca no va arribar sola: mesos després d'instal·lar-se'm, l'Alfons va decidir que no es casaria amb mi; ho vaig acceptar a contracor, en vaig culpar la taca i vaig seguir penjada d'ell fins als ossos perquè el malparit es feia estimar. Després, va prenyar-me i tot semblava encarrilat. Però l'embrió va decidir dinyar-la abans d'hora. El meu ventre no devia escalfar prou. L'Alfons deia que Déu existia perquè amb tot allò de la descendència l'havia escoltat, i jo encara el vaig seguir estimant, saps? De fet, l'amor se'm va duplicar: l'estimava a ell i a l'embrionet a mig créixer. Però un bon dia el molt cabró se'n va anar lluny, a veure món, i em vaig quedar sola —amb la taca i la mama, que repetia com un lloro que Ja es veia a venir això de l'Alfons, nena, que fins i tot els cecs poden veure l'ànima negra d'aquest desgraciat.

Ja en fa quinze anys, d'això, però encara em fa mal al pit quan m'acosto a l'àtic on hauríem pogut viure amb l'Alfons. Ara hi viu l'Abril, que és jove i no té taques a la cara, sinó una gran collecció de pretendents.

La veig poc, des de l'Hotel, només la pesco les nits que té visita i encén el llum de la sala. A qui veig més sovint és el Ramon, del segon pis, que fa una estona sortia de la Finca groga parlotejant amb un cistell. Qualsevol diria que s'ha guillat des que la seva dona la va dinyar. M'hi jugo un cigarret-dels-bons que al cistell hi tragina la gata, aquella bola de pèl que el vell acaricia cada vespre, al costat de la finestra, a l'hora que el cel es torna lilós i els esperits s'omplen de dubtes.

El Ramon en té prop de setanta, és vidu i, tot i que en general és eixut, sempre em saluda quan ens creuem; al-

gun dia fins i tot l'he enxampat deixant-me brics de llet al hall de l'Hotel com feia la seva estimada abans d'abandonar aquest món.

Ells són veïns teus, Nou, ara que t'has instal·lat al primer pis de la Finca groga.

Decideixo pujar a veure't perquè em desfaig de gana i segur que a la nevera de la senyora Fina encara hi queda una mica de menjar. Faig tres tocs de porta —com si fos el nostre codi secret— i tu m'obres, al cap d'uns minuts, enrotllat en un batí groguenc que et va estret perquè deu ser de la moribunda. Llavors et saludo com si no fos una meravella veure't el pit descobert, com si l'estómac no se'm clavés a la llengua de tant que m'atreus.

Jo: Tens una manta?

Mous les espatlles i dius No ho sé, i el Drac i jo et seguim fins a la sala. T'escarxofes al sofà vermell sense immutar-te. Vas borratxo. Portes xancletes. No t'interessa saber com t'he localitzat. M'aclofo sobre una cadira entapissada i no em trec l'abric perquè la visita sembli més improvisada, tot i que el Drac no és de fingir i ell sí que s'escarxofa al costat del balcó, just davant del roseret mort. Llavors sento que el pis fa olor de canyella com totes les cases encantades.

Suposo que saps que no he pujat a preguntar-te si tens mantes, ni tan sols a interessar-me per la Fina.

Jo: Vas veure com se l'enduien amb l'ambulància, oi?

Tu: Sí.

No sé si has acabat en aquest refotut pis per casualitat o si el protegeixes dels lladres, però això ara mateix m'importa un rave. Vaig a la cuina —un plat de sopa a mig acabar, el marbre ple de molles, les parets enganxifoses..., que no netejava, la faraona?— i em cruspeixo un panellet

estovat de la caixa de llauna del segon calaix. Se'm desperta el gat salvatge de l'estómac i l'enganyo omplint un got d'aigua per regar el roseret del balcó. El va deixar morir expressament, la senyora Fina, perquè no pogués sobreviure-la ni aquest sac de punxes? No sé si creus en la reencarnació, Nou, però jo moltes nits somio que m'he tornat un arbre i em sento vegetal: la saba se'm mou pel cos i el vent em fa pessigolles. I veig la meva ombra.

Segueixes amb els ulls mig tancats mentre els pensaments se'm cargolen, m'encenc un cigarret-dels-bons i surto al balcó.

No havia vist mai la Plaça des d'aquí:

infinita,

amb l'Hotel al fons

i les terrasses com closques.

Així és com la veuen els coloms, oi? Com si pengés del cel i es pogués estavellar. M'empasso saliva abans d'interrogar-te.

Jo: T'hi penses quedar molts dies, aquí?

Tu: Potser.

Jo: Però la propietària no deixarà que ningú ocupi el seu pis.

El teu alè saturat de vi barato, com el de la pobra mama, alè de bassal i d'aiguamolls, arriba fins al balcó. Dec haver pujat per sentir-lo més a prop i empatxar-me'n. És un tuf escandalós, que té una mena d'il·lusió de família.

Nou, parles poc, però em mires des del teu cos descomunal, Déumeu, que també parla.

Em preguntes si la conec, la Fina, i t'explico que sí, de fa una eternitat.

Els teus ulls no se'n refien, de mi. Però jo no et vull fer

mal, home, seria com autolesionar-me. Del penja-robes de la cantonada cau el xal de flors de la senyora Fina. Recordo com se'l lligava al cap quan sortia a comprar, com una tunisiana vella, tot i que cada dia sortia menys de casa perquè li costava caminar. Uns homenots li pujaven les bosses del súper i jo em distreia seguint el tràfic d'aliments des del meu Hotel, asfixiada de gana.

Vomitant d'enveja.

Jo: Creus que la dinyarà?

Tu: Qui sap.

Jo: Si la dinya, tornaré al meu àtic.

Em mires, però no em fas cap pregunta i, per algun motiu, la teva presència al pis m'inquieta. No sé qui ets ni què esperes, però mentre la senyora Fina agonitza en alguna sala d'urgències portes el seu batí. Em demanes una calada, amb els teus ulls verds ondulants, i t'acosto el cigarret però, quan soc a prop teu, el Drac es posa gelós i comença a bordar.

Miro el sostre per no mirar el teu cos acollidor, maremeva. Així, ajagut al sofà, les mànigues se t'escurcen i et veig de prop el tatuatge del canell. Set cercles petits en filera, un jeroglífic.

La gent amb tatuatges m'agrada.

Tu: No sé si hi ha mantes, al pis.

Quan et relaxes se't fan dos clotets a les galtes, com de nen de set anys. Em quedaria hores mirant-los, però m'alço i, sense demanar-te permís, me'n vaig cap a l'habitació del fons. Amb els prismàtics mai no havia arribat fins allà: petita i força pansida, però més gran que el dormitori de l'àtic. Té dues tauletes de nit estil rococó, sense cap foto ni record, un tocador i un armari amb miralls just a davant del llit. Dins l'armari, hi trobo dues mantes que fan olor

de temps acumulat com totes les mantes, les agafo. També agafo dues maletes de rodes força trinxades i una bossa de propaganda d'alguna botiga, que trec del racó. Les ompló. Samarretes de franel·la, mocadors, faldilles, bruses de seda, jaquetes, mitjons, sostenidors per a pits escarransits que podré aprofitar. Amb tantes gangues, no puc perdre l'ocasió de renovar l'armari, d'abrigar-me i disfressar-me de veïna normal durant una temporada. El saqueig dura molta estona, però no em preocupa perquè tu segueixes estabornit al sofà, encara et dura la borratxera. Jo només faig justícia: dos barrets, unes ulleres de sol de l'any de la picor, tres revistes, un telèfon, un trompetista de porcellana, un calendari antic, una fotografia mig borrosa d'un home elegant amagada dins una capseta, un raspall, una farmaciola i tot el que hi ha a dins, xampús, pinces d'estendre i de les celles, unes sabatilles, un parell de leotardos, un pintaungles transparent i llençols de llit, tots els llençols de llit que la Fina guarda a la calaixera; que es veuen gastats, però són millor que res.

Les maletes estan a punt de rebentar quan decideixo tornar a la sala. Quan passo pel costat de l'entrada, veig una gàbia que abans m'havia passat per alt. És la casa d'un lloro gegantí, verd i groc, que es passeja sense dir ni piu. L'animalot té l'abeuradora seca. L'ompló amb la mica de birra que tinc a la mà. Intento acariciar-li el bec amb el dit, però es fa l'espantadís. I això que encara no ha coincidit amb el Drac! I si algú decideix obrir aquesta gàbia? Entro a la sala i segueixes amb el cap sobre el coixí escopint roncs gairebé tan forts com els del Drac. Et despertaria perquè em convidessis a passar la nit amb tu, en un tros d'aquest sofà, amb mig coixí faria, i acabaria fonent-me dins el teu alè fermentat, mataríem el temps junts mentre

la Fina la dinya. Però tot i que el teu cos és aquí a prop, els teus pensaments s'han amagat en algun lloc on no puc arribar. Després de tres cigarrets, desperto el meu espantaocells i fotem el camp. Abans d'anar-nos-en, agafo el paquet de pernil de la nevera, que algun dia algú va envasar al buit, un mica com em va passar a mi, i, aprofitant que no ens veus, t'obro la motxilla per conèixer-te millor.

Llavors et veiem per dins:

Ets l'home de la ràdio vella i la jupa gastada, l'home de la manta aspra, que guarda els bongos que li vaig regalar al fons de tot, sota tres carmanyoles brutes i un pa de motlle mig florit. L'home que té una barra de ferro per si les mosques i que llegeix un llibre d'Èsquil —el mateix que n'ha subratllat les frases?—, el que transporta una petita llibreta, plena de gargots que no puc desxifrar.

Ara mateix, et tinc a la mira dels prismàtics. No veus la meva camisa de dormir nova que fa pudor de canyella perquè segueixes dormint la mona al sofà de la senyora Fina. Tampoc veus la bicicleta que he pujat fins aquí.

Tu potser no somies, però jo somio coses importants, com el que podria passar entre nosaltres.